

SLADKÝ ŽIVOT

Louise Fullerová
Dokončeme to!

LOUISE FULLEROVÁ

DOKONČEME TO!

PŘEKLAD

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Milá čtenářko,

„My to zvládneme...“

Tahle větička, kterou pronáší hrdina jednoho z šesti příběhů, které si tento měsíc můžete přečíst v knihách z edice Sladký život a Sladký život Duo, jako by k nim všem vytvářela jedno společné motto. Hrdinové, ať už jsou privilegovaní – miliardáři či královští princí –, nebo naopak životní outsideři, v jednom okamžiku jako by zabloudí. Sejdou z cesty, protože po svém boku nemají nikoho, kdo by jim pomohl ubírat se správným směrem. Ve většině příběhů jsou těmi, již zradí hlavní hrdiny, opustí je, neudělají pro ně to, co by udělat měli, jejich rodiče. Buď o své děti zájem ztratí – sobecky se starají jenom sami o sebe –, nebo tento zájem ani nikdy neměli. V některých příbězích to jsou prarodiče, sourozenci...

Společným motivem všech příběhů je i to, že záchranou se pro ně stanou „druhé poloviny jejich duší“ – partneři, které naleznou a kteří jim do života vnesou štěstí. A oni ho zase vnesou do života jim.

Jak říká jedna z postav jednoho z příběhů: „Když jsme spolu, nejde o dokonalost. Být šťastní je mnohem lepší cíl.“

S láskou

Váš Harlequin

Louise Fullerová

DOKONČEME TO!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Returning for His Ruthless Revenge

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Zuzana Lalíková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Louise Fuller
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-702-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-703-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-704-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Dobré ráno, slečno Cavendishová. Užila jste si volno? Doufám, že jste měla pěkné počasí.“

Aniž by zpomalila krok, Dove Cavendishová se otočila k mladé právní asistentce, která ji vyrušila ze zamýšlení cestou přes vstupní halu advokátní kanceláře Cavendish a Cox, a přiměla se k přátelskému úsměvu.

„Ano, užila jsem si dovolenou. A máte pravdu, počasí bylo moc příjemné. Děkuju, Mollie,“ odpověděla jí Dove zdvořile, přestože nechtěla navazovat rozhovor. Nemohla se dočkat, až dorazí do své kanceláře a pustí se do práce. Čekal ji dlouhý den.

„Vybrala jste si pro návrat do práce dobrý týden,“ pokračovala Mollie. „Ve středu se konala další stávka dopravního podniku, takže se většina z nás dostala do práce s velkým zpožděním.“ Mollie zaváhala. „No, a máme nového klienta. Slyšela jste? Pana –“

Než Mollie stihla dopovědět jméno toho muže, Dove úsečně přikývla.

„Ano, slyšela,“ přisvědčila. Na delší odpověď se její omráčená mysl nezmohla.

Při pomýšlení na toho muže ji zamrazilo po páteři a zároveň jí zahořely tváře. Věděla však, že na sobě nesmí dát nic znát.

S tím měla své zkušenosti. Vyrůstala s vědomím, že se narodila jen proto, že pro svou matku a otce představovala poslední pokus o záchranu rozpadajícího se manželství. Její rodiče se neustále hádali, překřikovali a vše si vyčítali, a tak se Dove už v raném věku naučila nechávat si svoje názory pro sebe a nedávat najevo, co si myslí.

I proto se z ní stala tak dobrá a uznávaná právnička. Nedávala najevo svůj osobní názor a uměla řešit a urovnávat konflikty jakékoli povahy.

Takže když jí její šéf Alistair Cox včera večer zavolal, kdo k nim následující den zavolá, nikdo by na ní nepoznal, co se jí v tu chvíli honilo hlavou.

Zrovna se vrátila z dovolené, kterou vzhledem ke své náročné profesi korporátní právničky dlouho potřebovala. Vybalovala si kufr, když jí zazvonil telefon.

Rozhovor s Alistairem byl sice krátký a stručný, ale naprosto ji vykolejil – přestože to na ní nebylo poznat. Jediným důkazem jejího šoku bylo zavazadlo, na které v té chvíli úplně zapomněla a jež dosud leželo nevybalené na podlaze ložnice.

Gabriel Silva najal advokátní kancelář Cavendish a Cox, aby se postarala o právní stránku jeho nejnovějšího obchodu – akvizice společnosti Fairlight Holdings, o kterou projevil zájem.

Dove došla k výtahu a zastavila se.

Gabriel Silva.

To jméno jí pulzovalo v hlavě v rytmu jejího splašeného srdce.

Ve svých třiceti letech byl považovaný za legendu světa obchodu – dravý predátor v oceánu plném lovců... plném zabijáků. Nemilosrdný, neúnavný, vždy

o krok napřed. Celý život se bez výčitek hnal za svým cílem, až prakticky z ničeho vybudoval jednu z nejúspěšnějších firem na světě.

Nebyla to však jeho pověst, kvůli které Dove v duchu panikařila.

Před šesti lety Gabriel Silva ukončil jejich vztah a bez milosti jí zlomil srdce. Roztříštil ho na milion kousků. A nejen že se s ní rozešel, jako by pro něj vůbec nic neznamenal. Její otec Oscar Cavendish mu nabídl peníze za to, že zmizí z Doveina života, a Gabriel jeho nabídku přijal. Shrábl peníze a bez vysvětlení, bez omluvy a bez ohlednutí odešel.

A teď se vrátil. Je tu a za chvíli se setkáme. Nejsem na to připravená. Vůbec na to nejsem připravená, pomyslela si Dove nešťastně.

Sevřelo se jí hrdlo. Říká se, že čas vyléčí všechny rány. To není pravda. Když včera Alistair zmínil jeho jméno, jako by se jí do kůže zařízlo zubaté ostří. Bolest z Gabrielova odmítnutí byla stále stejně čerstvá a mučivá jako toho dne, kdy se s ní rozešel.

„Není to vzrušující?“ Mollie se na ni zadívala. V hnědých očích se jí zračil čirý obdiv. „Dnes ráno jsem si ho vyhledala na internetu. Je tak sexy. Vypadá jako ztělesněný sen každé ženy.“

Ano, to sice vypadá, ale není, pomyslela si Dove roztrpčeně, nahlas to však neřekla. Příliš by toho o sobě prozradila, a to nemohla dovolit.

Gabriel Silva rozhodně nebyl snem každé ženy – nebo aspoň ne žádné rozumné ženy.

Dveře výtahu se otevřely a obě ženy do něj nastoupily.

Ucítla na sobě Molliein zvědavý pohled a ošila se. Věděla, že by jí měla odpovědět.

„Ano, to jistě je,“ souhlasila Dove. „Ale obávám se, že nás osobní návštěvou nepoctí. Budeme jednat s jeho zástupci, ne s ním samotným. Pan Silva je jistě příliš vytížený na to, aby detaily spolupráce s naší advokátní kanceláří vyřizoval osobně.“

Tím si byla jistá.

„Určitě ale bude mít ve všem poslední slovo.“ Mollie se na ni plaše usmála. „Což znamená, že tato advokátní kancelář musí být ta nejlepší ze všech. Proč by jinak najal právě nás?“

Dove se v duchu ptala na totéž. Sevřel se jí žaludek. *Opravdu* je Cavendish a Cox nejlepší advokátní kancelář? Dříve tomu tak bývalo. Dnes jim však na paty šlapali rivalové. Jméno Cavendish a Cox však mělo stále svou váhu. Na druhou stranu se jednalo o malou rodinnou firmu. Příliš malou a tradiční na to, aby o spolupráci s ní stála tak obrovská nadnárodní společnost jako Silva Group.

Je to zvláštní, dumala Dove. *Proč jen se rozhodl právě pro nás?*

Svíral se jí žaludek a marně se snažila potlačit vzpomínku na Gabriela v záři slunce. Na jeho tělo, jež se vzpínalo vstříc jejímu. Na jeho horkou pokožku zvlhlou potem, na jeho rozpálené tělo, jež se nořilo do jejího...

„Obávám se, že na to neznám odpověď,“ odpověděla Dove. „Jistě to panu Coxovi zástupci pana Silvy na dnešní schůzce prozradí.“

Ulevilo se jí, když se kabina výtahu konečně zastavila na jejich podlaží.

„Pěkný den, Mollie,“ rozloučila se s právní asistentkou.

„Ach, výborně. Tady tě mám. Hlavně klid, teprve přijel. Za chvíli je tu,“ ozval se mužský hlas.

Zarazila se. Nalevo od výtahu stál Alistair. Brýle na čtení měl zastrčené v kdysi blondatých, nyní světle šedých vlasech a v pravé ruce držel několik složek.

„Kdo přijel?“

Její šéf se zamračil.

„Přece Gabriel Silva,“ vysvětlil Alistair, jako by mu nedávalo smysl, proč na takovou samozřejmost Dove ptá.

Proti své vlastní vůli se usmála. To, že Gabriel přijel, bylo znamení, že si jejich společnosti váží a velice stojí o spolupráci. Z obchodního hlediska si nemohli přát lepší reklamu.

Vyhrkla: „Opravdu? To je báječné. Myslela jsem, že budeme jednat s jeho pověřenými zástupci.“

Alistair se rozzářil. „Annabel vše připravuje na dnešní schůzku. Zrovna se mu jdu představit.“

Přikývla. Pořád se proti své vůli usmívala od ucha k uchu. Připadalo jí, jako by nad jejím tělem někdo převzal moc.

„Výborně. Tak se uvidíme v zasedačce,“ odpověděl Alistair a otočil se k odchodu.

V tu chvíli Dove úsměv ztuhl a po zádech ji zamrazilo.

„My? Jako že tam mám přijít?“ vyhrkla. To už jí srdce poskakovalo v hrudi, jako když ptáček naráží do oken. „Proč bych tam chodila?“

Vůbec s něčím takovým nepočítala.

„Protože pan Silva výslovně požádal, aby ses schůzky zúčastnila. Říkal jsem ti to včera večer,“ připomněl jí Alistair. „Nebo jsi zapomněla? Pokud jsem to pochopil správně, před několika lety se setkal s tvým otcem a podle všeho na jejich schůzku nikdy nezapomněl.“ Alistair se zarazil a našpulil rty, jako by sám nevěřil

tomu, co se chystá dodat. „Podle všeho si skvěle popovídali. O jeho možnostech do budoucna.“ Upřel na ni vlídné šedé oči. „Nevím, co mu Oscar řekl, ale na pana Silvu tím musel udělat veliký dojem. Prý mu tím ‚změnil celý život‘, jak se pan Silva vyjádřil.“

Srdce jí bušilo až v krku. Protože ta schůzka změnila život i jí – přesněji jí ho naprosto zničila. A teď se Gabriel vrátil, aby zničil i ten křehký nový život, který si od té doby vybuodovala.

Tak mu to řekni. Řekni Alistairovi, že se s tím mužem nechceš setkat. Jsi pro něj jako dcera. Nebude tě do toho nutit.

Jenže bylo pozdě. Její šéf už odešel. Zírala na zavřené dveře výtahu a zvedal se jí žaludek. Nemohla uvěřit, co se to děje. Že se to děje. Jenže to byla pravda. Gabriel Silva dorazil do sídla jejich společnosti a za chvíli se s ním znovu po letech uvidí.

V čelisti jí zacukal sval. Zaletěla pohledem ke dveřím na schodiště. Mohla by odejít. Vyjít z budovy a zmizet stejně, jako to před lety udělal on. Něco jí v tom však bránilo – vědomí, že kdyby odešla, jen by se tím před Gabrielem zbaběle schovala.

Proč bych se měla schovávat? Nic špatného jsem přece neudělala. A navíc, pomyslela si se sevřeným žaludkem, kdybych na schůzku s ním nepřišla, působilo by to dojmem, že na něj stále myslím a že mi na něm dodnes záleží. A to není pravda.

Nesnesla představu, že by se něco takového domníval.

Navíc by nebylo vůči Alistairovi fér to nechat na něm. Představila si, jak by se její šéf zmateně mračil, až by zjistil, že na schůzku s Gabrielem Silvou nepřišla, a narovnála záda.

Dopadne to dobře.

Pokud by se s ní chtěl Gabriel setkat mezi čtyřma očima, mohl to už dávno udělat. To, že chtěl vidět ženu, s níž měl kdysi vztah, neznamenal, že by měl v úmyslu navázat tam, kde kdysi skončili. Čekala je pouze pracovní schůzka v konferenční místnosti.

O pět minut později s červenými tvářemi a vlasy sepjatými v uhlazeném culíku vešla do dveří. Doufala, že klapot jejích podpatků přehluší hlasité bušení jejího srdce.

„Tady ji máme,“ přivítal ji Alistair vřele.

Muž, který stál vedle něj, se k ní otočil.

Gabriel Silva.

Poskočil jí tep a na okamžik se nedokázala ani pohnout. Vůbec nic necítila. Tělo jí ztuhlo, jako by ji ochromil mráz.

A pak jí projela bolest. Ostrá a pronikavá, jako by jí někdo znovu rozřízl jizvy po ránách, jež se měly dávno zacelit, ale stále byly stejně citlivé, jako by byly úplně čerstvé.

Bolest pronikla i jejími ochrannými hradbami, které si mezi sebou a světem vystavila, aby jí už nikdy nic a nikdo neublížil.

Marně.

Nejradši by se otočila na patě a utekla někam hodně daleko, kde by se mohla schovat.

Po šesti letech osamění se ocitla tváří v tvář *jemu*. Doufala, že čas ho za to, co jí provedl, dostatečně potrestá. Jenže při pohledu na jeho nádherný obličej si musela přiznat, že to byl pořád ten nejkrásnější muž, jakého kdy spatřila. S hustými tmavými vlasy, jež

v měsíčním světle působily až černé, se smyslnými ústy a uhrančivýma očima modrýma jako moře.

Přitiskla si ruku na náhrdelník z jediné řady perel a roztřeseně se nadechla

A pak tu bylo jeho tělo.

Náhle jí vyschlo v ústech.

Ještě nikdy ho neviděla v obleku a právě teď by byla nejradši, kdyby to tak zůstalo. Protože pochybovala, že pohled na něj v dokonalém a na míru střiženém saku někdy zapomene. Jeho střih podtrhoval Gabrielovu mužnou krásu. Působil v něm tak nebezpečně a smyslně, až se jí hluboko v nitru probudila k životu dávná touha.

Touha, která měla vyprchat ve chvíli, kdy se jejich „vztah“ změnil v obchodní transakci.

Byla z toho zoufalá. Nechtěla se takhle cítit.

Neměla bych se takhle cítit.

Gabriel Silva byl chladnokrevný prospěcháč, s nímž se byla ochotná setkat jen kvůli Alistairovi, jenž stál po Gabrielově boku.

Gabriel k ní vykročil a nabídl jí ruku. Srdce jí prudce bušilo do žeber. I teď, po všech těch letech a přestože ji to tolik bolelo, od něj nedokázala odvrátit zrak.

„Slečno Cavendishová.“

Při pohledu na jeho úsměv zapomněla dýchat, protože Gabriel, kterého znávala, se usmíval jen zřídka. Jeho úsměv býval malý zázrak, ovšem tento úsměv byl jiný vypočítavý, chladný a jen naoko.

Pochopila to ve chvíli, kdy se na sebe zadívali.

Tiše ho pozdravila: „Dobrý den, pane Silvo.“

Potrásla si s ním. Měla v úmyslu mu ruku stisknout jen krátce, ale sotva se o sebe jejich dlaně otřely,

tělem jí projel ostrý žár, jako by ji náhle stravovaly plameny.

Zadíval se jí do očí a stisk na vteřinu zesílil.

„Takže jste rodinný podnik,“ podotkl tiše a konečně jí ruku pustil. „Alistair se ale zmínil, že váš otec tu nepracuje.“

„Ne, nepracuje.“ Protáhla si prsty a usilovně se snažila udržet zdání, že na ni nijak nezapůsobil. Snažila se zapomenout na žár a oheň. Snažila se nemyslet na to, jak obnažená si před ním už teď připadá, a to si pouze krátce potřásl. „Domníval se, že postrádá nadání pro naše podnikání,“ svěřila se.

Ve skutečnosti byl Oscar Cavendish dost chytrý a nemilosrdný, aby dosáhl úspěchu v jakékoli profesi, které by se rozhodl věnovat. Zároveň to byl však požitkářský lenoch a na rozdíl od Alistaira se rozhodl, že než aby pracoval v advokátní kanceláři založené jeho pradědem – nebo vůbec pracoval, protože se nikdy do žádné práce nehrnul – raději bude žít z podílů na zisku právnické firmy, kterou spoluvlastnil.

„A přesto jen díky jeho příspěvní jsem mohl rozjet *svoji* kariéru,“ prohlásil Gabriel.

To už jí srdce bušilo jako zvon.

„Bez jeho vkladu bych neměl prostředky na svoji první investici,“ pokračoval.

Vklad.

To slovo jí páliło na jazyku jako kyselina. Sice se to tak dá podat, ale slovo *vklad* dostatečně nevyjadřuje, co finance od jejího otce představovaly. Většina lidí – včetně jí samotné nebo třeba Alistaira – by to nazvala úplatkem, ačkoli Oscar pro to měl určitě méně vulgární slovo. Možná *pobídka*.

Tak jako tak Gabriel ty peníze přijal. Nechal si zaplatit, aby jí zlomil srdce.

Jsi na sebe pyšný? Na to, co jsi udělal? Co se mnou tvoje rozhodnutí udělalo? ptala se v duchu.

„Děkuji, to mě těší.“

Nelíbilo se jí, jak se na ni Gabriel díval. Připadala si jako srna omráčená reflektory blížícího se auta. Tentokrát však nedovolí, aby ji srazil k zemi.

Setkala se s ním, podívala se mu přímo do očí a nyní s ním skončila.

Narovnala úzká ramena a pozvedla bradu. „Nechám vás dva probrat obchodní záležitosti.“

„Jistě, jistě...“ Alistair zapáleně přikývl, aniž by vnímal dusivé napětí. „Proto jsme se tu všichni sešli.“

Ne, to není důvod dnešní schůzky, pomyslel si Gabriel a zadíval se na Dove.

Přijel z jednoho jediného důvodu, a tím byla pomsta. A aby svého cíle dosáhl, potřeboval udělat jistý nezbytný krok, a to koupit společnost Fairlight Holdings.

Žena, která před ním stála, také měla sehrát svou roli. Ne že by o něčem takovém věděla. Na tom nezáleželo.

Pomsta nejlépe chutná za studena, tak proč to tu ještě chvíli neprotahovat?

Naopak si užíval, jak se před ním Dove kroutí.

Za to, jak se ke mně kdysi zachovala, si nic jiného ani nezaslouží!

Vzpomněl si na Oscarův výraz, když se mu omluvil za to, že se jeho dcera „rozmyslela“, a napjal se.

Ani kdyby chtěl, nemohl však popřít, že je stále stejně krásná jako dřív.

Ne, je mnohem krásnější, opravil se v duchu.

S dlouhými blond vlasy a nadpozemsky stříbřitě šedýma očima připomínala bohyni ze starých mýtů a legend.

Právě do těch jejích stříbřitě šedých očí se díval, když mu vyznala, že ho miluje.

A pak za ním do hotelu, kde čekal na Dove, přišel její otec Oscar Cavendish se svou „nabídkou“. Tehdy Gabriel pochopil, jak byl naivní, možná dokonce i přímo hloupý, že byt' jen na okamžik uvěřil, že k němu Dove chová stejné city jako on k ní. Pochopil, že co pro něj byla životní láska, pro ni byl jen pouhý letní román.

Polkl hořkou pachuč a otočil se k Alistairu Coxovi.

„Jsem velice rád, že mi advokátní kancelář Cavendish a Cox pomůže dosáhnout mého cíle,“ pověděl mu.

Starší muž ukázal na dlouhý konferenční stůl s kancelářskými křesly od Hermana Millera. „Tak se do toho pustíme. Děkuju, Dove –“

„Slečna Cavendishová může zůstat.“ Ohlédl se k Dove, která se už chystala k odchodu. „Jsme tu přece všichni přátelé.“

Kdysi dávno se opravdu domníval, že jsou přátelé. Milenci. Spřízněné duše. Teď už tomu tak nebylo. Nepřišel si sem popovídat o starých dobrých časech. Její přátelství nechtěl ani nepotřeboval.

Naopak nepřátelé můžou být stejně užiteční a oddaní jako přátelé – pokud jim k tomu člověk dá tu správnou pohnutku, pomyslel si se samolibým úsměvem.

Naštěstí věděl, co říct, aby si zajistil spolupráci Dove Cavendishové.